

LACKFI JÁNOS

Vegytiszta logika

Dávid Juditnak

*Faltól falig élet az életem, az van benne,
amit én akarok, s ha azt parancsolom,
hogy egyik sarkában varázsütésre álljon
egy régi zongora, hát majd ott áll kényem-
kedvem szerint, mellette csavaros
zongoraszék, mert úgy dukál, mit számít az,
hogy nem tudok zongorázni, amennyit
tudtam is, rég elfelejtettem, igazad van,
de mégsincs, mert nekem a lehetőség kell,
a felhajtható billentyű-fedél alatt a hangrakész
billenékenység, melyet értő érintés előhívhatna,
a vakító fogsor bármely darabja kifogástalan
hangminőséget és -magasságot produkál,
mintha üvegharangot koccantanánk,
rendszeresen hangoltatom, igen, ez
hozzátartozik, neked talán csak porfogó,
de nekem a némaságában is hatalmas zene,
afféle házi tenger, mivégre benne a cetek,
polipok, medúzák, tengeralattjárók, ugye, ha
sosem látszanak, fényes és kemény cipős dobozaim
megléte is szálla a szemedben, pedig ha huszonöt,
hát huszonöt, ha ötven, hát ötven van belőle,
megannyi pár láb, múltam kiürült léptei,
zsákutcák és függőfolyosók, kárpadok és színpadok
lépcsői, sikátorok, sugárutak koptatták el
a lábbeliket, s mennyi hasznos dolgot tárolhatok
ezekben a mini papírkoporsókban, ha kedvem szottyan
egy szép napon, mely szerinted sosem jön el,
ami pedig a fűszerhasználatot illeti, bazsalikomot
és őrölt gyömbért, szerecsendiót és édes-savanyút,
ez afféle pasi-dolog, a legmenőbb séfek
egyttől egyig férfiak, vegytiszta logika az egész
némi vad hímösztrönnel keverve, női szeszélynek
nincs helye. Ami az izéügyet illeti szóval,
család, gyerek, házasság, miegyéb, kérlek,
ne nyaggass, ne hidd, hogy nem szeretlek,
szeretlek nagyon is, de épp ezért nem mindegy
nekem a dolog, nem tesz ki az ember
ilyesminek ukmukfukk olyat, akit szeret,
a szüleimmel is beszélni kellene, felnőttem már,
nem függök tőlük, de épp azért, bántó lenne,
ha nem, és korai talán ilyen későn elkezdni, bár
mások sokkal későbbben vagy korábban,*

*ilyen egyszerű dolog hogy lehet ennyire
komplikált, a magad módján igazad van,
a magam módján nekem is, ne halogassuk,
de ne is siettessük, mindkettőt megbánnánk
utóbb, csak várjunk vele kicsit,
abból baj nem lehet.*

Helyben utazók

Szabadkai Annának

*A kert miénk, a kert hatalmas,
az ég a kert felett
repül, s az évszakok cirkalmas
kárpitja hengereg.*

*Egy repülőt kellene venni,
kimustrált vén dögöt,
hogy fémrovarként töltsse majd ki
az űrt a fák között.*

*A ház előtti tóra nézne,
gyomrában két szoba,
orrába konyha, függőágyak
koszlott szárnyaira.*

*Repülhetnénk helyben örökké
(tóban vízatomok),
alattunk föld és felettünk ég,
bennünk élet robog.*

Vártán

Pécsi Katalinnak

Lenni magyarnak.
 Lecke feladva!
 Tán lehetek más?
 Vagy fokozandó
 Lenne a jelző?
 Még magyarabb vagy
 Legmagyarabb is?
 Állok a vártán,
 Harcom a csendem,
 Bennem a tájak,
 Bennem az ízek,
 Bennem a versek,
 Bennem az ének,
 Mind idekötnek.
 S látom a társam
 Távolodóban,
 Messze sodorja
 Őt a folyó, mely
 Még eleinte
 Gyenge patak volt.
 Furcsa legények
 Tánca körötte,
 Ők hujogatnak,
 Égre dobálják,
 Ez neki tetszik,
 Jár feketében,
 És aki más színt
 Hord, gyanu tárgya.

Ősi nemesség
 Surrog a vérben,
 Falra akasztva
 Hajdani címer,
 Ő, aki egykor
 Tiszta, türelmes,
 Intelligens volt,
 Most bekeményít,
 Szép szeme villan,
 Szép szava fröccsen,
 Ám ha szelíden
 Kérdezem erről,
 Földre letérdel,
 Két keze tarkón,
 Mintha talántán
 Én fenyegetném.
 Íme bukásom.
 Mért ver az Isten?
 Hogyha hibáztam,
 Mit cselekedtem?
 Állok a vártán,
 Én tehetetlen,
 Harcom a csendem,
 Bennem a tájak,
 Bennem az ízek,
 Bennem a versek,
 Bennem az évek...
 Mind idekötnek.

